

Abattoir Fermé duikt in den drank in 'Buko'

Els Van Steenberghe
Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

21/11/16 om 10:49 - Bijgewerkt om 22:22
Bron: Knack Focus

Tom Vermeir en Dominique Van Malder maken een tiental flessen soldaat, in naam van de kunst, uiteraard. (En met dank aan de Amerikaanse cultauteur en drankorgel Charles Bukowski.)

★★★★★

© Sofie Jaspers

'Some people never go crazy

what truly horrible lives

they must lead.'

(Uit: *Some People*, Charles Bukowski)

Die quote prijkte op het krijtbord vlakbij de ingang van KC Nona waar de voorstelling in première ging. Het was wellicht de belangrijkste regieaanwijzing van Stef Lernous aan kornuiten Tom Vermeir en Dominique Van Malder. Twee toppers die debuteren bij Abattoir Fermé (*). En ze doen dat met veel spelplezier en veel drank in *Buko*, een stuk dat doordeesemd is van de alcohollicht waarmee cultauteur Charles Bukowski een groot deel van zijn leven omringd was én dat de tragiek van het snakken naar 'roem in Los Angeles' uitademt.

We bevinden ons in een of ander smoezelig motel met afval op de grond en gifgroene neonverlichting. Daar trachten de twee, als Tom en Dominique, te overleven als auteurs-met-een-Hollywooddroom. Met de ene hand op de typemachine en de andere hand rond een flessenhals of een glas. Per nip van het glas volgt een zin of een vloek. Zo gaat dat maar door. Ze houden elkaar recht maar sleuren elkaar evengoed mee in hun val. Intussen wordt fastfood besteld (dan doet een expressief geschminkte Sung Im-Her haar guitige intrede) en ontrolt zich zowaar een sluwe verhaallijn die weer eens iets zegt over de goedheid van de een en de sluwheid (plus het daarmee gepaard gaande knagende schuldgevoel) van de ander.

Minstens even belangrijk dan die verhaallijn of het boodschapje dat zo doorzichtig is als de zuiverste wodka, is het speelfeest dat zich voor je ogen en op een almaar plakkerige speelvloer (met dank aan de liters bier en sterke drank) ontrolt. Lernous lijkt zich de laatste jaren toe te leggen op het beste en het zotste in zijn spelers naar boven brengen. Hij poot ze neer in een decor dat even vervallen oogt als het leven van de personages die neergezet worden. Zo legt hij op die dikke, vette laag hilariteit een zacht glanzend laagje levenspijn. Dat deed hij eerder al in het memorabele [Grey Gardens](#) met Gène Bervoets en Chiel Van Berkel, dat doet hij nu opnieuw in *Buko*.

Lernous schildert hier met licht, likeur en lijven. Uitgangspunt is zijn liefde voor Los Angeles, de stad die blinkt van roem en stinkt naar alle verzuurde dromen. Hij daagt Vermeir en Van Malder uit om elke vezel in hun lijf en elke groezelige herinnering aan wilde feestjes in te zetten, hun stem alle registers te laten verkennen, hun mimiek tot uitersten te drijven en, onderwijl, zichzelf vol alcohol te gieten (zo lijkt het toch). Het gevolg: de twee leveren een letterlijk bezopen topprestatie af. Van Malder zwijmelt tegen het einde wel eventjes over de scène maar blijft scherp en wanneer zijn gekokhals wat 'jakkes'-reacties bij enkele toeschouwers ontlokt, reageert hij grappig en gevat: 'Ge had maar naar de boekenbeurs moeten gaan é', en schuifelt rustig verder naar de grauwe ijskast vol drank. Elke scène is een kleurig en door Lernous minutieus gecomponeerd plaatje dat blinkt en stinkt, tegelijkertijd.

Buko is een voorstelling die doet wat een mens van het theater verlangt: dit is een feest om naar te kijken en te luisteren, een feest mét een ranzig ruw kantje. De drank vloeit hier als (on)welriekende ontgoocheling. Na afloop plakt de vloer dus van triestigheid. Abattoir Fermé bewijst hier nog maar eens dat stukken over droefenis ontzettend geestig en kleurrijk kunnen zijn. De enigen die door deze voorstelling dreigen in slaap te sukkelen, zijn de acteurs zelf. Net na het applaus, als *den* drank hen echt overmant.

Els Van Steenberghe

(*) CORRECTIE: Enkel Tom Vermeir debuteert bij Abattoir Fermé, Van Malder was eerder te zien in [Colossus](#) (EVS)